

Æblehaven

Et sted i paradiset have groede en masse æbletræer. De var så smukke om foråret med alle de mange hvide blomster. Alle blomsterne blev bestøvet af bierne og andre små dyr, som fløj rund i luften, der om foråret. Flyvedyrerne var vågnet efter den kolde vinter og ville nu flyve rundt. Bierne og de små dyr havde som deres arbejde at flyve fra den ene blomst til den anden. Suge lidt sukker fra den ene blomst og så videre til den anden blomst. Det var deres arbejde, som de elskede. Når blomsten var bestøvet, blev den senere til det fineste æble. Lige til at plukke og spise. Alle æblerne hang der på træet og pyntede. Det var næsten lige så fint som et pyntet juletræ.

I æblehaven var mange dyr, og mennesker, som elskede æbler. De elskede at spise dem. Solsortene, pindsvinene, ormene, hundene, hestene, ræven og katten, næh, det er noget sludder, katte kan ikke lide æbler overhovedet. Men alle de andre og flere til elskede at spise æbler.

Om efteråret, så lang tid tog det blomsten at blive til æble, var de modne og hang så flot der på træet. Nogle æbler var sure og andre var søde, sådan var det. To søde æbler hang særlig tæt sammen, de kedede sig lidt og begyndte at tale om dette og hint. De bare småsludrede lidt for at få tiden til at gå, til de var modne. Det var meningen med æbler, de måtte blive modne.

Det ene æble sagde til det andet. "Hvordan har du det med hænge her? Det har ellers været en god varm sommer med masser af regn" "Jeg har det fint," svarede det andet æble."Det er jo, det vi er her for, at hænge her og blive så smukke."

"Åh, men jeg..." sagde det første æble, "Jeg har så meget bøvl, har så ondt i øjet, ormene gnaver sig ind i mig. Det er jeg ikke glad for, men sådan må det jo være, når jeg skal blive et rent æble, ikke?"

"Jo, sådan må det være, det er da meget værre at blive sprøjtet på med gift, det har jeg prøvet, det var ikke sjovt, det sved og brændte i mit skind. Så vil jeg hellere have orm, dem kender vi da. Det er jo hvad det er, det kender vi.

Når vi er plukket giver nogen os gas, det svier også, og det får os til at holde i 100 år. Det kan jeg heller ikke lide. Vi skal jo ikke holde i 100 år, det er ikke meningen. Vel?" svarede den anden.

"Næh, da" sagde den første, "Vi skal da bare modne og så spises, det er meningen med os. Det kan vi lide. Til næste år skal vi være æbler igen, så kan det ikke nytte noget, at vi må være et andet sted og holde i 100 år."

Æblerne blev modne, plukket og spist. De to æbler sagde pænt farvel til hinanden, vi ses til næste år.

Nogle af de, som ikke blev spist faldt til jorden og lå der og rådne. Så kunne deres kerner spire til nye små æbletræer, som mange år senere kunne få nye æbler.

Sådan går alt i ring og det må det også. På bedste måde.

